

“Nos quieren quitar la tierra, para que no tenga suelo nuestro paso”

Subcomandante Marcos

**“Combatem la resignació,
preparem-nos per tornar-hi”**

5

Ponència política

Assemblea Nacional de la CUP

14 de juliol de 2019

Celrà (Països Catalans)

	I. Anàlisi de conjuntura: crisi sistèmica i crisi de l'Estat espanyol	3
	1. Una crisi global del sistema capitalista: econòmica, social i ecològica	3
	1.1. Una crisi ecològica sense precedents	3
	1.2. Una nova crisi econòmica i social a l'horitzó	4
5	1.3. Un sistema-món inestable	6
	2. Un canvi de cicle als Països Catalans	7
	2.1. Final de cicle: estabilitat del règim amb peus de fang	8
	2.2. La CUP-CC i el primer tram de legislatura	10
	II. No renunciem a res, ho volem tot	12
10	1. Rearmar-nos per tornar-hi	13
	1.1. Un projecte que és més necessari que mai	13
	1.2. Objectius estratègics per al proper cicle	14
	2. Dibuixant nous escenaris per exercir l'autodeterminació	15
	2.1. Una proposta política per esbotzar les vestidures del 78	15
15	2.2. Per una aliança confederal de pobles per la democràcia i contra l'austeritat	17
	2.3. El municipalisme, una eina per construir sobirania i exercir l'autodeterminació	18
	2.4. I a l'horitzó, un embat al règim de l'autoritarisme i l'austeritat	19
	3. Una proposta per combatre la resignació	21
	3.1. Del bloqueig parlamentari a la proposta política	21
20	3.2. Una proposta política per al 99%	22
	3.3. Defensar la democràcia avui és lluitar pel final de la repressió	23
	3.4. Davant un possible avançament electoral	25
	III. Un procés de renovació de l'estructura nacional	27
	1. Sobre els aspectes polítics i organitzatius	28
25	2. Sobre el procediment	28

I. Anàlisi de conjuntura: crisi sistèmica i crisi de l'Estat espanyol

Aquest primer bloc pretén solament fornir d'elements de reflexió a la militància i a les assemblees locals i territorials, per tal de fonamentar la discussió i el debat sobre l'acció política a desenvolupar.

5

1. Una crisi global del sistema capitalista: econòmica, social i ecològica

1.1. Una crisi ecològica sense precedents

10 Els Països Catalans, com la resta del planeta, viuen sota els efectes d'una crisi que amenaça l'estabilitat ecològica i climàtica posant en risc les condicions ambientals que han permès el desenvolupament de les societats humanes.

15 Una crisi ambiental provocada per un model productiu que destrueix més ràpidament el medi natural, del que aquest triga en regenerar-se. El **capitalisme intensifica l'explotació** i la **mercantilització de la naturalesa**, com si els suposats beneficis econòmics poguessin créixer indefinidament; però en canvi, el planeta i la seva capacitat de reproduir la vida són finites.

20 De fet, només a Catalunya, la petjada ecològica és 7,7 vegades la superfície del Principat. Això vol dir que necessitaríem vuit vegades els recursos que disposem per satisfer el consum material i energètic actual. Aquest **desmesurat consum d'energia i matèria** trenca la relació d'**equilibri ecològic** entre l'ésser humà i la natura. De retruc això afecta la terra, i ho fa **perpetuant les desigualtats socials** que genera el mateix sistema.

25 Per altra banda, i segons les darreres dades del Panell Intergovernamental del Canvi Climàtic (IPCC), el planeta s'encamina cap a un escenari d'increment de les temperatures globals de 1,5 °C l'any 2030 com a resultat de l'ús intensiu de combustibles fòssils i els elevats requeriments energètics del mode de producció capitalista. Un augment de les temperatures globals que té un impacte creixent sobre els ecosistemes, el clima planetari, l'accés als recursos hídrics, l'agricultura i en definitiva, en el benestar de les persones.

30 Als Països Catalans, el **model energètic** està **privatitzat** i controlat per grans **empreses transnacionals** que s'enriqueixen amb el mercadeig d'un dret al qual l'11% de la població, la que pateix **pobresa energètica**, no hi té accés. Alhora, només al Principat de Catalunya, el 94% de l'energia prové de fonts energètiques no renovables com el petroli, el gas o l'energia nuclear i subjectes a unes relacions internacionals inestables i desiguals i a l'**especulació dels mercats financers** internacionals.

35 Sota el capitalisme, el **consum de recursos energètics i materials** i les dinàmiques extractivistes creixen exponencialment i entra en contradicció amb els límits físics i la **capacitat de regeneració** del planeta Terra abocant-nos a un **crisi energètica sense**

precedents en la història de la humanitat.

I malgrat tot, els processos d'**explotació i privatització de la natura** i en concret, dels recursos energètics s'han intensificat en els darrers anys. Des de la construcció de magatzem de gas **Castor** o el gasoducte **MidCat** fins la privatització d'**ENDESA** a la **Vall Fosca** o l'expansió de les grans centrals eòliques a la **Terra Alta** i el **Baix Camp**, els Països Catalans són un exemple il·lustratiu de l'ofensiva de les oligarquies capitalistes per controlar l'explotació, la gestió i la comercialització de les fonts energètiques. Projectes que reportaran elevats beneficis al capital privat gràcies sovint a grans inversions públiques en un escenari futur d'escassetat energètica.

10 L'altra cara de la moneda de tot aquest model de producció i consum capitalista, centrat en l'obtenció de beneficis econòmics, és la generació i la gestió de residus. **El model vigent està sembrant la terra i els oceans de deixalles i plàstics que tenen un impacte directe sobre els ecosistemes i els éssers vius.**

15 Al Principat de Catalunya, l'any 2017, el nivell de recollida selectiva era de només de 33%, i el 15% dels residus recollits era de matèria orgànica, una xifra significativament baixa si considerem que el 80% dels residus són fàcilment reciclables i que el 45% del residus generats a les cases són orgànics.

20 I mentrestant, la **gestió de residus privatitzada** als Països Catalans és un **negoci sucós** que mou xifres econòmiques estratosfèriques i que fomenta indirectament la lògica de l'increment dels residus generats per eixamplar d'aquesta manera els beneficis empresarials obviant la majoria de vegades els costos ambientals i socials que això provoca.

25 En resum, el capitalisme continua expandint-se paral·lelament a la greu situació climàtica i ecològica que s'ha generat a causa de les polítiques generalitzades de creixement vers la natura. Les polítiques ambientals de façana que els diferents governs han impulsat han estat completament inútils. Per més que es maquillin les polítiques amb grans declaracions o sota noms renovats (transició ecològica, economia circular, desenvolupament sostenible,...) la realitat és que **el col·lapse de recursos i l'emergència climàtica no fan més que agreujar-se a l'hora que s'incrementen les desigualtats socials.**

1.2. Una nova crisi econòmica i social a l'horitzó

30 En els últims 30 anys el capital financer s'ha convertit en dominant a les principals economies capitalistes, superant l'elit industrial en poder i influència, i ha portat a que el sector productiu sigui cada vegada més dependent de la dinàmica volàtil del sector financer.

35 Aquesta centralitat de les finances en l'economia mundial es posa de manifest per la creixent freqüència de les grans crisis financeres que inevitablement han seguit les recessions. Des de l'inici de la liberalització dels mercats de capitals durant l'era Thatcher-Reagan a principis dels 80, s'han produït com a mínim 12 grans crisis financeres als centres financers - països i ciutats globals -. La més recent la del 2007-2008, que va provocar el que en l'actualitat es coneix com la gran Recessió, de la que moltes economies no s'han recuperat.

40 La financiarització de l'economia com a mecanisme clau d'acumulació de beneficis - en el marc de l'aprofundiment del capitalisme racial, hereu de les empreses colonials europees del segle XV ja basades en la lògica extractivista -, sorgeix de la crisi de sobreproducció que

va iniciar-se als anys 70. Aquesta crisi de sobreproducció s'afronta amb 4 receptes:

- 5 a) **La reestructuració neoliberal:** consistent en la transferència de recursos des de les classes populars cap a les capes amb més recursos, tot possibilitant unes millors condicions d'inversió per aquestes últimes alhora que un empobriment generalitzat i un augment de les desigualtats.
- 10 b) **La globalització:** que s'entén com la mundialització dels processos del capital, i que en aquest moment concret implica la ubicació dels centres de producció a països on o bé no hi ha impostos ni legislació per les externalitats negatives - salaris, contaminació, etc - o bé són més laxes que on s'ubiquen els centres financers.
- 15 c) **La financiarització de l'economia:** basada en la creació massiva d'endeutament a famílies i treballadores, principalment, per l'adquisició d'habitatge com a element fonamental de creació de benefici i en que els inversors se centren en especular amb productes financers que cotitzen a la borsa.
- 20 d) **L'autoritarisme del mercat:** l'austeritat com a política econòmica que estats i institucions apliquen per a contribuir a les tres anteriors i que comencen amb els Plans d'Ajust Estructural a països d'Àfrica i Amèrica Llatina i que ara s'apliquen als països Europeus.

25 Els Països Catalans estan immersos en aquesta dinàmica, dins d'una Unió Europea que és alumne avantatjada de l'autoritarisme de mercat, tenim un alt nivell d'endeutament i estem sotmesos als objectius d'estabilitat de deute, dèficit i despesa que afecten directament a la prestació de serveis públics i que han convertit les institucions en mers òrgans de descentralització administrativa sense capacitat de fer política sobirana i de sustentar l'estat del benestar tal i com el coneixem. Tot i que després de la crisi del 2007-2008 el control de la inflació i dels interessos del deute per part dels organismes internacionals és ferm perquè els Estats del sud d'Europa ja no tenen gaire més capacitat d'adquirir deute tòxic - com va passar a l'estat espanyol amb la crisi del 2008 -, hi ha els elements per a que hi hagi una nova crisi financera.

30 Aquesta tindria efectes devastadors, ja que els resultats de les polítiques d'austeritat als Països Catalans han deixat un mapa trencat per la crisi. Les treballadores seguim tenint els mateixos salaris que fa 10 anys. De fet, més del 20% de la població assalariada cobra menys de 1.000 euros bruts al mes. El 25% de les dones assalariades cobren a l'any un salari inferior a 11.792 euros bruts, cosa que situa la seva mensualitat en 842,5 euros mensuals.

35 Mentre la remuneració de les treballadores no ha recuperat encara els nivells del 2000, els beneficis de les companyies a l'estat espanyol van créixer l'any 2016 un 200% respecte l'any anterior.

40 Més concretament, des del primer trimestre de 2012 la productivitat per hora treballada ha crescut 10 vegades més que el salari mitjà. Veiem com els sous estan paralitzats ja que les empreses han optat per guanyar competitivitat a força d'un menor cost laboral. Per una banda, les persones que accedeixen a una feina ho fan en condicions cada vegada més precàries, el sou anual d'una treballadora de 26 anys avui és un 33% inferior al del 2008 segons dades de l'INE, mentre l'encariment de la vida és una constant en aspectes bàsics com el transport (6,3%), l'habitatge (3,7%) o les comunicacions (2,5%). Per altra banda, i com a part dels mecanismes europeus de control del mercat de treball, les polítiques

migratòries condemnen a milers de persones que viuen als Països Catalans a treballar en l'economia submergida per manca de papers de residència i a ser exèrcit de reserva en un mercat laboral flexibilitzat, precaritzat i fragmentat on les dones, les joves i les persones migrades són els col·lectius més castigats i explotades.

5 **1.3. Un sistema-món inestable**

Les crisis ecològica, econòmica i social tenen també una implicació directa en la configuració del mapa de les relacions internacionals. Aquest **mapa està marcat indefectiblement per la lluita pel control dels recursos naturals**, una lluita cada vegada més descarnada a causa del context d'emergència climàtica i ecològica.

- 10 **El mapa polític internacional es configura de manera multipolar** on la força econòmica, política i militar dels Estats Units es veu cada vegada més qüestionada per altres potències com la Xina o Rússia, sovint reforçades per potències regionals com l'Iran o Turquia.

Mentrestant, la Unió Europea va perdent pes rellevant degut a la crisi política i econòmica galopant a la que s'enfronten les institucions que la conformen, així com els seus estats
15 membres, tenint cada vegada més dificultats per esdevenir un actor polític, econòmic o militar unitari en els assumptes mundials. Com a conseqüència, la UE acaba apareixent sovint com un agent sense capacitat per posar fre a les intervencions militars dels EUA, i amb molta dificultat per maniobrar en acords comercials o d'inversions, com ha estat el cas del TTIP (encara en procés de negociacions amb EUA) o del CETA (signat després d'unes
20 dificultoses negociacions amb el Canadà).

Els estats i les organitzacions internacionals responen cada vegada més als interessos de les grans corporacions transnacionals, buidant-se cada vegada més de qualsevol vestigi sobirania popular. El paper de les grans corporacions doncs, esdevé cabdal per entendre les polítiques (interiors i exteriors) dels Estats, els quals prioritzen els
25 interessos econòmics de les grans indústries militars i de seguretat, i de les empreses energètiques i de comunicacions que segueixen promovent el brutal espoli dels recursos naturals. L'autoritarisme de mercat - del qual l'Estat espanyol i l'aprovació de l'article 135 de la CE en són un exemple claríssim - assegura que els beneficis multimilionaris i l'estabilitat econòmica de les grans corporacions resti sempre per sobre del benestar i el
30 desenvolupament de la vida.

La doctrina del shock i els discursos de la por han estat les eines principals per faltar aquests interessos en nom de la seguretat, generant així la **greu regressió i violació de drets humans a nivell internacional** sustentada en un marc polític i econòmic de
35 capitalisme racial i patriarcal, i que cada cop està més protegida per sistemes polítics, legals i judicials, així com per les directrius i accions de les institucions supranacionals com l'OTAN, FMI, BM o la mateixa UE.

D'aquesta manera **es va configurant un mapa internacional que vira cap a l'extrema dreta, amb una esquerra política amb importants dificultats de reorganitzar-se i erigir-se amb una proposta alternativa global.** Producte dels dubtes de l'esquerra, l'extrema
40 dreta és la força que aconsegueix rendibilitzar, a través d'una retòrica nacionalista, el descontentament amb la UE, malgrat ser en realitat una fidel aliada als interessos de les grans corporacions.

La UE no és aliena a aquesta dinàmica. Malgrat que històricament la socialdemocràcia

havia reivindicat el somni europeu com un instrument de progrés i desenvolupament, des de fa anys la UE no és sinó un instrument de imposició de polítiques de misèria i d'austeritat, camp abonat per una extrema dreta cada vegada més forta dins el Parlament Europeu i la resta d'institucions de la UE. **Portem dècades de polítiques de seguretat que generen la mort de milers de persones als nostres mars, que fomenten la vulneració dels drets democràtics més bàsics, la regressió de drets humans imprescindibles i que donen l'esquena a les necessitats socials i econòmiques més urgents.** En l'actualitat anem cap a una major i més perversa criminalització de la solidaritat i dels intents de salvar vides humanes al mediterrani per assegurar la frontera. La UE sempre està disposada a intervenir, impulsar i garantir els seus interessos geoeconòmics i de les grans corporacions, i naturalitzant la repressió com a instrument per mantenir l'ordre necessari.

Els Països Catalans no s'escapen d'aquesta realitat. La crisi econòmica i democràtica, així com el conflicte pel dret a l'autodeterminació cal llegir-les dins aquest marc i amb aquesta perspectiva, per entendre quines podrien ser les eines útils per a la internacionalització, el marc discursiu a desenvolupar, les propostes concretes a implementar, així com les aliances polítiques i socials per construir a nivell internacional per poder garantir l'exercici al dret a l'autodeterminació.

2. Un canvi de cicle als Països Catalans

Observem **un cert esgotament del cicle de lluites que va esclatar amb l'inici de la crisi econòmica, democràtica i nacional a l'Estat espanyol,** ara fa una dècada aproximadament, i que van contribuir a eixamplar la crisi de Règim. Durant aquests anys, centenars de milers de persones han activat la seva consciència política en clau autodeterminista, antioligàrquica i feminista arreu dels Països Catalans. L'anticapitalisme i el rebuig a la UE han avançat decididament. I al Principat, el moviment popular per l'autodeterminació va aconseguir posar en escac l'Estat espanyol fins al punt de generar una crisi constitucional sense precedents.

En aquest cicle **s'ha reforçat la idea segons la qual l'organització i la mobilització popular són claus per a l'impuls de canvis polítics i socials de profunditat.** Com a conseqüència d'això, el que havien estat opcions polítiques institucionals minoritàries o directament marginals han acabat determinant, de forma directa o indirecta, el govern de les principals institucions dels Països Catalans. I malgrat això, els objectius que anunciaven i que defensaven no s'han assolit i, en el cas de Podemos, fins i tot s'han quedat pel camí. Avui, aquelles estratègies que fa uns anys semblaven estar a punt de canviar-ho tot, no semblen estar en condicions de generar canvis significatius a curt termini.

Pel que fa als moviments populars, el **moviment feminista** s'ha articulat i **territorialitzat** arreu dels Països Catalans; el **sindicalisme alternatiu**, que va tenir un paper imprescindible en la gran vaga general de **l'octubre del 2017** al Principat, **malda per créixer**, i ha posat en **problemes als sindicats d'ordre** CCOO i UGT en alguns sectors, però continua sent clarament **minoritari fora de l'administració pública**; el sector de **l'economia social i cooperativa** està en fase d'un cert **assentament** arreu del Principat i d'una **moderada expansió** al conjunt dels Països Catalans; el **moviment ecologista** està en ple cicle de creixement arreu del territori, i el **moviment per l'habitatge** està esdevenint a les ciutats un laboratori de sindicalisme assembleari territorialitzat que, seguint el camí obert per les **PAH**, està ubicant al centre del debat la mercantilització de l'habitatge i la lluita

contra la massificació turística. Pel que fa a d'altres àmbits de lluites i de moviments populars, s'estan tornant a activar amb **dificultats per articular-se conjuntament**, en part a causa de les estratègies de cooptació de moltes d'aquestes lluites per part dels projectes d'esquerra institucional, i en part per la **dificultat de bastir alternatives** clares de lluita o institucions alternatives de poder popular en àmbits socials, econòmics, o fins i tot polítics.

2.1. Final de cicle: estabilitat del règim amb peus de fang

Els resultats de les eleccions del 28 d'abril i el 26 de maig han dibuixat un escenari en què la tendència política central serà la **recerca de l'estabilitat del règim**, tot i que aquesta no està garantida.

- 10 Els resultats de la CUP a les eleccions municipals van ser ambivalents. Per una banda, es va **mantenir** la representació institucional o fins i tot **avançar en bona part del territori**. Per altra banda, els **mals resultats obtinguts en la majoria de grans àrees urbanes** del país, obliguen a impulsar una **reflexió** per poder aprendre tant d'**encerts** com d'**errors**, i entendre què ha passat.
- 15 Els factors a analitzar són: la pròpia **activitat municipalista** desplegada per la CUP en aquestes zones i la desigual capacitat per rendibilitzar la feina feta; la influència de les **dinàmiques nacionals** en aquestes eleccions municipals - tant pel paper jugat per la CUP-CC en l'actual legislatura al Parlament de Catalunya com en el debat polític general -; la no participació en les **convocatòries electorals espanyoles i europees**, les dinàmiques
- 20 polítiques més generals que han **catapultat ERC i PSC** en bona part del país afavorides per una **falsa sensació d'estabilitat** política i econòmica, **la por** al creixement de l'extrema dreta i la llarga **ressaca post-referèndum**.

Més enllà d'aquesta qüestió, però, les característiques del moment actual en clau d'estabilitat del Règim després del cicle 2015-2017 són les següents:

- 25
- **Les elits econòmiques i polítiques estatals i catalanes busquen una reestabilització del règim** a través d'un paper cada vegada més protagonista del PSOE. Aquesta però té peus de fang, i tracta de buscar aliances tant amb la dreta de les nacions perifèriques, com amb l'esquerra espanyola que està en una situació de debilitat després d'un cicle electoral que els hi ha fet perdre vots.
- 30
- Al País Valencià i a les illes Balears i Pitiüses la reedició dels governs de coalició entre el PSOE, Podem i les diferents coalicions d'esquerra sobirana (Compromís i Més respectivament) indica el **fracàs de les dretes espanyolistes per recuperar el poder autonòmic i municipal** (excepte en el cas d'Alacant), i la voluntat majoritària de donar continuïtat a uns governs que han fet bandera de la demanda d'un major finançament, i per tant, en certa manera, d'una certa resistència a la recentralització de l'estat espanyol.
- 35
- Malgrat tot, la dreta espanyolista, i especialment l'extrema dreta franquista representada per VOX, continuaran sent un factor de **pressió constant en favor de la recentralització de l'estat, de l'impuls de mesures de retallades de drets** socials i civils i, per tant també, d'obstacle real a possibles mesures de distensió en relació al conflicte democràtic entre poble català i l'Estat espanyol, i per tant també, d'obstacle a la reestabilització del Règim.
- 40
- **El cicle de l'1 d'Octubre ha visualitzat el caràcter autoritari de la monarquia parlamentària espanyola**, amb un resultat repressiu del cicle autodeterminista a Catalunya amb preses i presos polítics, d'exiliades i exiliats, i el llarguíssim número de persones imputades, investigades i multades per l'exercici de drets civils i democràtics fonamentals.
- 45
- **Les sentències del judici contra l'1 d'Octubre, que marcaran un abans i un**

- 5 després en la legitimitat de l'estat espanyol a Catalunya i a bona part dels Països Catalans, i el nou marc polític de gestió de la dissidència, seran un factor d'inestabilitat del Règim a curt o a la llarg termini; caldrà estar atentes al paper de la Monarquia espanyola en relació a uns hipotètics indults, operació que podria anar orientada a buscar una relegitimació d'aquesta institució als Països Catalans alhora que a imposar renúncies més o menys implícites entorn a la no-repetició d'episodis com el de l'1 d'Octubre.
- 10 • Els efectes de l'aplicació de l'article 155 i de la repressió, especialment dels empresonaments de bona part del govern del Principat, ha contribuït al **replegament polític per part de les forces de l'independentisme governamental**. En aquest sentit, el paper del govern ha consistit en una inflamació simbòlica que ha combinat amb la continuïtat de polítiques socials i econòmiques d'anteriors governs d'hegemonia convergent, abandonant fins i tot qualsevol activitat orientada a portar l'autonomia al límit per evidenciar els costos que suposa seguir dins el marc estatal.
- 15 • El final d'un full de ruta cap a la independència que va marcar el cycle anterior, i que per als sectors d'ordre de l'independentisme català estava orientat a forçar una negociació amb l'Estat, ha estat substituït per la **lluïta entre JxC i ERC per ocupar la posició hegemònica al bloc independentista** i a l'espai de centre que pretén governar Catalunya.
- 20 • Malgrat tot, a Catalunya continua havent-hi un sector amplíssim de la població, que es manté al voltant del 50% de la mateixa, que **reiteradament s'expressa en el sentit de no renunciar a la independència ni a l'exercici de l'autodeterminació**, i a favor del llegat de l'1 d'Octubre, malgrat que les forces hegemòniques en el camp independentista han renunciat a reactivar la dinàmica de confrontació envers l'Estat per portar en el plànol efectiu el dret a l'autodeterminació.
- 25 • Hi ha una **voluntat molt majoritària favorable a superar el cycle anterior a través de l'avenç en drets civils i polítics** (llibertat per a preses polítiques, retorn de les exiliades, i defensa de l'autodeterminació) i també en favor d'avançar concretament en la millora de drets socials i de les condicions materials de vida.
- 30 • A Catalunya, el nivell de **rebuig a la Constitució i a la Monarquia espanyola registren dades que superen el 57% i el 75%** a les enquestes d'opinió pública; a la resta dels Països Catalans també són majoritàries les opinions favorables a una república abans que a la monarquia.
- 35 • Malgrat que la defensa de la desobediència civil i institucional, resumida en l'eslògan "Ho tornarem a fer" té una acollida i un suports amplíssims, cada vegada es fa més evident que el camí de **la unilateralitat i la desobediència institucional no és una opció per part de les opcions independentistes governamentals**.

2.2. La CUP-CC i el primer tram de legislatura

40 **La CUP-CC va tenir un paper essencial i decisiu en tots els moments claus del cycle anterior (2012-2017)**. Malgrat no ser una força governamental, va ser imprescindible per a la celebració de la **consulta del 2014**, per a la **substitució d'Artur Mas** per Carles Puigdemont el gener de 2016, i sobretot per la **substitució del fals full de ruta que Junts per Sí** havia promès i que va portar al **Referèndum d'Autodeterminació de l'1 d'Octubre**. La CUP-CC va ser decisiva també en els moments claus del setembre de 2017, tant en la

45 **concreció d'una estratègia concreta de desobediència civil** que va fer inútil l'estratègia provocadora i violenta de l'Estat espanyol, com en l'**impuls del moviment popular que va plantar cara** a l'Estat, va impedir reculades governamentals i va fer possible l'1O.

I **malgrat tot, la CUP va patir un dur resultat a les eleccions del 21D**. En el primer tram de la legislatura, i malgrat la debilitat amb què va sortir de les eleccions del 21D, la CUP va

50 tenir un **paper actiu en l'intent (frustrat) d'investir Carles Puigdemont** com el candidat

de la principal força independentista sorgida de les eleccions. En el procés de negociacions la CUP va rebutjar entrar a la Mesa del Parlament, va rebutjar un acord de governabilitat, però sí va arribar a un **acord polític per a la investidura** de Carles Puigdemont que no va acabar signant-se per la marxa enrere d'ERC i de JxC.

- 5 Tot i això, des del moment en què tant JxC com ERC renunciien a investir Carles Puigdemont, i després de dos plens d'investidura frustrats, - el primer desconvocat expressament pel President del Parlament, Roger Torrent (ERC), i el segon per l'empresonament del candidat a la presidència del Govern, Jordi Turull (JxC) -, la CUP-CC va facilitar per mitjà de l'abstenció la investidura de Quim Torra (JxC) com a President de la Generalitat.
- 10

La **inoperància del nou govern** de JxC i d'ERC en relació als seus compromisos d'avançar cap a la República Catalana i de materialitzar el mandat de l'1 d'Octubre, conjuntament amb les seves polítiques públiques, va anar reafirmant la CUP-CC en una posició d'**oposició** al govern. Va ser així com el Consell Polític de la CUP va aprovar un document en el qual apostava per l'obertura d'un nou **cicle de mobilització popular** aprofitant l'inici del judici contra l'autodeterminació al Tribunal Suprem, i alhora, per un **bloqueig** de l'activitat parlamentària.

15

No obstant això, i en la mesura que el govern ha jugat estratègicament la carta de la repressió, la CUP-CC ha quedat amb el **pas canviat** primer per la insistència en el discurs del cicle anterior - de coherència amb els compromisos del 21D d'implementar la República - i després per la manca de capacitat de fer arribar els canvis de lectura i de discurs en relació al nou moment polític.

20

Avui, acabat el cicle electoral que ha comptat amb eleccions espanyoles, eleccions europees i eleccions municipals, i vist per sentència el judici al Tribunal Suprem, és moment de fer un primer **balanç** d'aquesta opció tàctica.

25

Així, malgrat el **treball rigorós** desenvolupat pel Grup Parlamentari de la CUP-CC, l'impacte polític i social de la tasca desenvolupada pel conjunt de l'organització no pot ser qualificat de positiu. La CUP ha vist agreujada una certa **debilitat estructural** posterior a l'1 d'Octubre per diversos factors:

- 30
- Malgrat el discurs i la pràctica parlamentària d'oposició frontal, la CUP-CC ha patit d'una **subordinació de facto a l'independentisme governamental per falta de full de ruta alternatiu** després de l'1-O.
 - Un agreujament de la subordinació tàcita a aquest independentisme governamental pel fet de **permetre per omissió la investidura de Torra sense cap contrapartida**.
 - La tàctica de **bloqueig ha tingut un impacte mínim i no ha donat fruits concrets**, a banda de refermar l'aïllament parlamentari de la CUP i de contribuir a un discurs de menysvaloració de la institució parlamentària.
 - El **silenciament polític i mediàtic** derivat de la no-participació de la CUP a les eleccions espanyoles (i agreujat per la participació de Front Republicà) ni a les eleccions europees.
- 35
- 40

Tot i això, també hi ha alguns elements positius a tenir en compte respecte l'activitat desplegada al Parlament i més enllà:

- El paper clau, malgrat que invisibilitzat, en l'**impuls del cicle de mobilitzacions**

corresponent a l'inici del judici contra l'autodeterminació: sense el paper dinamitzador i impulsor de la CUP, en un treball unitari discret i eficient (amb l'esquerra independentista, amb Òmnium i ANC, amb ERC i JxC, i amb els sindicats I-CSC i USTEC), aquelles mobilitzacions no haguessin ni tan sols començat.

- 5 ● El treball territorialitzat, tot i que volgudament diluït en els comitès de vaga, de les **dones militants de la CUP i de l'esquerra independentista a les vagues del 8M** i el desplegament de portaveus i recursos al servei de la mobilització.
- La visualització de la CUP-CC com l'**única oposició del govern des d'una perspectiva independentista i d'esquerres.**
- 10 ● La visualització de la CUP-CC com a **eina útil per a alguns sectors mobilitzats a l'hora de denunciar algunes polítiques socials** del govern (ex. Llei "Aragonés" de contractes de serveis).

II. No renunciem a res, ho volem tot

15 **El final del cicle del 15M i l'1 d'Octubre** certificat amb els resultats de les eleccions del 28A i del 26M no està donant pas, de moment, a cap nou horitzó de canvi. Més enllà del moviment feminista que ha aconseguit ser visible als carrers i aconseguir algunes victòries, i d'un moviment per fer front a l'emergència climàtica que encara no ha aterrat com a tal amb contundència als Països Catalans malgrat les nombroses experiències del moviment ecologista local, la realitat és que ni el moviment popular per l'autodeterminació i la

20 independència, ni els moviments antiausteritat no han estat capaços de formular una proposta política, ni un full de ruta, per fer possibles els canvis que defensa.

La CUP i el conjunt de l'esquerra independentista tenim una **responsabilitat important en aquest sentit**. Hem intentat formular propostes de país i propostes de mobilització, però des de l'1 d'Octubre, potser hem estat més un agent crític - disposat a la mobilització i a la

25 solidaritat, això sí - que no pas un agent prou propositiu.

Les experiències dels darrers anys ofereixen un terreny singular i fèrtil per a l'aprenentatge: han passat moltes coses, molts esdeveniments polítics de gran transcendència i de llarg abast; **la unitat popular i l'esquerra independentista hi hem tingut un paper clau**, participant en governs municipals a ciutats i pobles on viu una part importantíssima del país,

30 i sent claus en moltes decisions que han afectat tot el nostre poble i que han tingut un impacte internacional.

Assimilar tot aquest capital polític, amb molts encerts, però també amb alguns errors, requereix de debats d'un abast i una profunditat importants, i probablement s'allargaran durant mesos.

35 Els debats d'aquesta Assemblea Nacional pretenen ser un pas en aquesta direcció. Sense deixar de ser crítiques, volem aportar el nostre gra de sorra per **sortir d'aquesta situació de bloqueig** - un bloqueig antidemocràtic, un bloqueig repressiu, i un bloqueig empobridor - en la qual ens trobem. **Considerem la nostra Assemblea Nacional un punt de partida, no d'arribada:** volem impulsar un **debat de moviment**, amb l'esquerra independentista,

però també de país, amb el moviment popular per l'autodeterminació, les organitzacions d'esquerres i partidàries de la democràcia, i també tot el teixit associatiu i popular del nostre poble.

5 Abans, però, és ja urgent formular una proposta d'intervenció política de cara als reptes immediats que tenim com a poble, i la CUP, la unitat popular i l'esquerra independentista, volem seguir-hi jugant un paper fonamental.

Aquest és el nostre compromís.

1. Rearmar-nos per tornar-hi

10 Avui l'exercici de l'autodeterminació i el final de les polítiques d'austeritat, i la conseqüent construcció d'una república independent sobirana als Països Catalans capaç d'organitzar les seves institucions i la seva economia, així com els seus recursos naturals i econòmics, al servei de la vida, al servei dels interessos de la gran majoria, i per tant, a través d'un sistema de democràcia plena, són un objectiu més llunyà del que semblava ara fa uns mesos.

15 Constatar-ho no ha de significar renunciar als objectius d'independència i de construcció d'una societat justa, sinó que ben al contrari, per la CUP significa refermar-nos en aquests objectius, i preguntar-nos sobre les condicions que els han de fer possible, i sobre què cal fer per possibilitar-les.

1.1. Un projecte que és més necessari que mai

20 Avui, davant la devastadora amenaça ecològica, davant la desigualtat i la injustícia del capitalisme racial i patriarcal, davant la negació per part dels estats espanyol i francès del dret a l'autodeterminació i, per tant, del dret a construir un futur en llibertat i en democràcia, és més necessària que mai una **proposta en clau independentista, socialista, antiracista, feminista i ecologista** per als Països Catalans:

- 25 ● **Una proposta en defensa de la independència dels Països Catalans com a instrument de canvi**, com a instrument per a l'exercici de la plena sobirania, com a única possibilitat de realització d'un projecte democràtic, republicà i al servei de les classes populars als Països Catalans.
- 30 ● **Una proposta d'articulació dels Països Catalans com un projecte de present i de futur**, com una realitat plural i oberta a totes les aportacions humanes i culturals, des d'una perspectiva internacionalista; una realitat autocrítica amb el seu passat colonial i imperial, i disposada a la construcció d'una comunitat humana global fonamentada en la pau i en la solidaritat.
- 35 ● **Una proposta per la creació d'una societat socialista, feminista, inclusiva i lliure de tota discriminació**; una societat, per tant, que superi el capitalisme i el patriarcat, plenament democràtica, sense classes socials, sense relacions de dominació que sotmetin les persones per raons de classe, d'origen, de gènere, d'ideologia o per qualsevol altre motiu.
- 40 ● **Una proposta per l'impuls d'una societat ecològica, fonamentada en la sobirania alimentària i energètica**, i que per tant es faci càrrec de l'emergència climàtica mundial, i actuant amb responsabilitat, superi el mode de producció i de consum vigents, posant-los al servei de la vida i no a la inversa.

45 Als Països Catalans són moltes les organitzacions, els moviments populars, les associacions i els col·lectius que, des de diferents perspectives, en diferents àmbits locals, territorials i/o nacionals, comparteixen aquestes inquietuds i aquests punts de vista. La CUP,

conjuntament amb totes les organitzacions polítiques de l'àmbit de l'esquerra independentista, de l'esquerra anticapitalista, i el sobiranisme d'esquerres, treballa per bastir una alternativa política que es compromet amb la realització de tots aquests objectius estratègics.

5 1.2. Objectius estratègics per al proper cicle

Ni la CUP ni l'esquerra independentista no estem avui en condicions de materialitzar aquest projecte polític. Després d'un darrer cicle de gran acceleració política i social, hem de ressituar-nos i posar-nos objectius ambiciosos a mig i llarg termini, per poder estar en condicions d'impulsar els grans canvis que defensem més d'hora que tard.

- 10 Després d'un procés de **creixement polític, organitzatiu i electoral ininterromput** des de 1999, passant des de pocs centenars de vots i un grapat de regidores a assolir, sota les sigles de la CUP, més de 200.000 vots i quasi 400 regidores el 2015, amb una desena d'alcaldies i la participació en més d'una vintena d'equips de govern en pobles i ciutats de diverses mides, i entorns rurals i metropolitans, la CUP ha patit, per primera vegada en dues
- 15 dècades, el **primer retrocés electoral i institucional**.

I malgrat tot, el balanç de tots aquests anys és clarament positiu.

Ara toca **fixar objectius per al proper cicle** per situar de nou la CUP i el conjunt de l'esquerra independentista com un **agent polític clau** en les transformacions que necessiten el nostre país, el sud d'Europa i el Nord de la Mediterrània.

- 20 Cal que ens preparem per impulsar, conjuntament amb altres actors del país i d'arreu, **un nou embat per conquerir drets polítics, econòmics, socials i culturals que ens permetin el ple accés a la sobirania** juntament amb els altres pobles del nostre entorn europeu i mediterrani.

- 25 Perquè si avui no es pot mantenir la ficció que la ruptura és imminent, sí cal promoure, des d'ara mateix, la idea que la ruptura democràtica i la construcció de sobirania són alhora el camí i l'horitzó.

Per això la CUP i l'esquerra independentista han de treballar des d'ara per:

- **Superar els plantejaments que confien l'assoliment de conquestes nacionals i socials a la intervenció de tercers actors en el marc dels actuals marcs jurídics i polítics** nacionals, estatals i/o internacionals, sense escenaris de conflicte polític a diversos nivells en un marc d'acumulació de forces.
- **Esdevenir un actor clau - tant a nivell nacional, com a nivell internacional - en l'impuls de grans processos transformadors**, que articulin processos de mobilització i d'autoorganització popular, la intervenció des de les administracions locals, territorials i internacionals, i la implicació de tot tipus d'organitzacions socials, econòmiques i culturals.
- **Desenvolupar una capacitat autònoma de mobilització arreu del territori**, de manera que la CUP i l'esquerra independentista siguin capaces d'impulsar processos d'autoorganització i mobilització popular on el poble en lluita sigui el protagonista principal quan sigui necessari, o de reforçar els ja existents.
- **Capacitat d'assumir responsabilitats institucionals allà on calgui**, sense perdre l'autonomia política i social imprescindible perquè no sigui la institució qui coopti la potencialitat transformadora en benefici de la seva estabilitat, sinó al contrari, perquè

de l'activitat governamental en pugui derivar una major capacitat organitzadora i mobilitzadora del poble.

- 5 ● **Arrelament i consolidació de la CUP i el conjunt del moviment a tot el país**, amb l'objectiu d'esdevenir un dels seus agents cohesionadors, amb implantació tant en grans àrees urbanes i metropolitanes, com en les zones menys poblades del mateix, contrarrestant els intents de dividir la societat catalana per motius d'origen o identitat nacional.
- 10 ● **Arrelament i consolidació del conjunt del moviment en els espais de lluita i de participació de la classe treballadora a tot el país**, ja sigui a través de sindicats de classe o d'organitzacions polítiques i socials autònomes; cal treballar conjuntament amb aquestes organitzacions, articular programes i agendes de treball conjuntes, promoure el seu creixement i la seva capacitat de mobilització i d'organització de la classe treballadora.
- 15 ● **Consolidació del projecte municipalista de la CUP i de l'esquerra independentista arreu dels Països Catalans**, treballant per articular un programa de transformació poble a poble amb una perspectiva nacional; ens proposem augmentar significativament les actuals assemblees locals i el número de militants en els propers 8 anys, prestant especial atenció a les àrees metropolitanes, les Terres de l'Ebre, i el País Valencià i Mallorca, treballant colze a colze amb l'Esquerra Independentista de Mallorca i les candidatures del municipalisme alternatiu de l'illa, per l'articulació d'una alternativa política en clau independentista, ecologista i d'esquerres; i paral·lelament, treballarem per reforçar la implicació de tota l'organització en les organitzacions de l'esquerra independentista i en tot tipus de col·lectius, plataformes i lluites polítiques, socials i culturals arreu del territori, i impulsar la creació de casals i ateneus populars fins a doblar els actuals.
- 20 ● **Difusió, arrelament i extensió del projecte de sobirania arreu dels Països Catalans**, a través de la creació d'una Escola de Formació que permeti la consolidació d'experiències en els àmbits de la mobilització i l'organització popular, el canvi polític i institucional, les alternatives econòmiques i culturals, i l'articulació en definitiva de grans processos de transformació social i alliberament nacional.
- 25
- 30

2. Dibuixant nous escenaris per exercir l'autodeterminació

2.1. Una proposta política per esbotzar les vestidures del 78

35 Com sempre, la CUP roman compromesa en l'impuls d'una **proposta política que tingui com a marc central l'exercici concret del dret a l'autodeterminació i a la sobirania**, no només en la forma concreta de la consecució de la **independència nacional**, sinó en la seva materialització en tots els àmbits per a canviar la lògica de l'acumulació de capital per la lògica de la vida: des de l'**econòmica** fins a la **residencial**, passant per la **cultural**, **alimentària**, l'**energètica** o la **sanitària**.

40 Som conscients que, en última instància, aquest plantejament xoca frontalment amb els marcs establerts per la República Francesa i el Regne d'Espanya, els quals limiten, quan no neguen directament, el dret del poble català d'exercir la plena sobirania.

45 Per això **defensem l'autotutela de drets**, entesa com la defensa de qualsevol col·lectiu de fer valer els seus drets davant qualsevol entitat que pretengui negar-lo. Defensem per tant també la **desobediència civil**, com a eina d'autodefensa dels pobles davant les lleis i els poders injustos.

En el cas de l'Estat espanyol, un exemple molt evident és **l'article 135 de la seva constitució**, que prioritza el pagament del deute al pagament dels serveis públics. Però també podem referir-nos al **control del sostre de dèficit, deute i despesa** que s'imposa als ajuntaments; a l'establiment de tipus impositius que afavoreixen a les classes més

- 5 benestants; a la impossibilitat de legislar en matèria laboral des de cap Parlament autonòmic, ni tampoc en matèria de fronteres i seguretat, o d'habitatge si es plantegen reformes estructurals; a les més de 60 lleis tombades pel TC la passada legislatura; o a la manca de control de les principals entitats bancàries de l'Estat com es va evidenciar al rescat bancari de Bankia.
- 10 Avui dia, i en major mesura **després de l'aplicació de l'article 155, la Generalitat i el Parlament de Catalunya tenen molt poca sobirania**. Aquesta està repartida entre les institucions de l'Estat i, en el cas de la majoria de polítiques econòmiques, de la Unió Europea. Els marges polítics que aquestes dues institucions deixen són molt minsos en relació a la redistribució de la riquesa, ja que estan articulats en base a la defensa del dret a
- 15 la propietat privada i a l'economia de mercat.

I malgrat tot, tenim un país trencat per la crisi, i **són urgents les solucions a problemes enquistats com l'accés a l'habitatge, l'atur, la precarietat i la pobresa**, així com la inversió de la lògica de reducció de despesa pública en favor de serveis cada cop més privatitzats.

- 20 És per això que **ens proposem tensar els límits del Règim del 78 i de la Unió Europea** des de totes les vessants possibles, amb l'objectiu de qüestionar en primer lloc la legitimitat d'aquestes institucions per negar drets, d'impulsar una acció institucional orientada a recuperar sobirania - tot revertint privatitzacions i portant fins els límits competencials del Parlament, els ajuntaments i la Generalitat -, per mitjà de la desobediència civil (i
- 25 institucional) organitzades quan faci falta, assumint la lògica i els aprenentatges de l'1 d'octubre en la que la institució i la ciutadania organitzada varen superar els límits marcats per l'Estat possibilitant l'exercici concret de drets.

- No podem sinó **constatar per enèsima vegada que l'exercici de l'autodeterminació nacional no vindrà donat per un pacte amb l'Estat**, ja que la possibilitat d'un referèndum
- 30 ha estat rebutjada per activa i per passiva pel nou govern de Pedro Sánchez i per tots els que l'han precedit, ni tampoc vindrà d'una proposta de la UE que continua sent un instrument al servei de les multinacionals i dels estats membres.

- En aquest context, un **referèndum d'autodeterminació** validat per la comunitat internacional i l'estat només podria ser conseqüència d'una solució impulsada a nivell
- 35 internacional després d'un **col·lapse de l'Estat i del Règim**, producte d'una enorme acumulació de forces polítiques i socials a nivell nacional, estatal i internacional. De la mateixa manera, les institucions sorgides de la Transició només permetrien la celebració d'un referèndum d'autodeterminació en un context de col·lapse i per **obligació internacional**, en cap cas com a conseqüència de la incorporació del **dret col·lectiu** de
- 40 l'autodeterminació a la cartera de drets permesos.

Pel que fa a la proposta d'impulsar un **nou referèndum unilateral d'autodeterminació**, i malgrat ser una opció que **no descartem d'avantmà**, considerem que les condicions per a la seva celebració haurien de ser, d'una banda, l'impuls d'una **acció prèvia i paral·lela** a nivell **nacional i internacional** per tal de recollir el màxim de **suports i complicitats** en la

seva celebració, així com una **campanya de pressió** impulsada des de la comunitat **internacional** perquè **l'Estat espanyol** n'accepti la seva celebració i els seus resultats; l'existència d'un **ampli consens social** en el seu favor; i l'existència d'un **govern** i d'una **administració** de la Generalitat **absolutament compromeses** amb el seu impuls, la seva preparació, la seva realització, i les seves conseqüències. Els esdeveniments posteriors a l'1 d'Octubre demostren que **avui no es compleixen aquestes condicions**.

2.2. Per una aliança confederal de pobles per la democràcia i contra l'austeritat

Avui la **Unió Europea és la institució responsable de les polítiques d'austeritat** que aguditzen l'empobriment i reforcen el capitalisme patriarcal, de la necropolítica migratòria, i de directives que van en contra de la defensa dels serveis públics per mitjà del control del deute, el dèficit i la despesa de les institucions locals i autonòmiques. També ha estat responsable, per acció o per omissió, d'un paper de **negació de drets col·lectius** en relació al procés d'autodeterminació a Catalunya.

El problema de la **sobirania catalana** no és un problema merament local que s'explica per la construcció fallida des del punt de vista democràtic de l'Estat espanyol. És un **problema global**, i més concretament europeu, que connecta amb la lluita per la sobirania i la democràcia de tots els **pobles sotmesos a la Unió Europea i el Banc Central Europeu**.

És per això que el procés d'autodeterminació dels Països Catalans està lligat d'alguna manera a les condicions de desenvolupament de la Unió Europea. És imprescindible que aquest procés d'alliberament i d'autodeterminació articuli **aliances** a nivell polític i econòmic per tal de construir alternatives en clau de sobirania: sense una **alternativa internacional** que **qüestioni la Unió Europea** en clau política i econòmica, el **procés d'autodeterminació** del poble català està condemnat al fracàs.

El moviment d'alliberament nacional i social dels Països Catalans ha de seguir treballant, més intensament si cal, tant a nivell del conjunt dels pobles de l'Estat espanyol com més enllà, pel reconeixement del dret a l'autodeterminació i per a la **construcció d'aliances en favor del seu exercici concret**; però en qualsevol cas, ha d'orientar aquest treball més a la **sensibilització i la corresponsabilització** de la comunitat internacional, més que no en convèncer l'Estat espanyol.

El **canvi d'interlocutor de l'Estat a la comunitat internacional** és una condició *sine qua non* per a poder continuar parlant de mecanismes com el referèndum o el reconeixement del dret a l'autodeterminació dels pobles. Des del govern de l'Estat i les principals instàncies jurídiques que sostenen el Règim, el dret a l'autodeterminació és llegit com un factor de risc enlloc de tractar-se com un dret col·lectiu fonamental, i per això és important obrir línies de fuga internacionals que ens permetin tenir interlocutors que entenguin l'autodeterminació com un dret col·lectiu i com un factor de prevenció i resolució de conflictes que ha sigut protagonista de grans canvis estructurals i geopolítics arreu del món.

Finalment pensem el procés d'autodeterminació com la millor contribució a la democratització d'Europa, una Europa dels pobles que pugui contraposar-se al projecte de la UE, ja que actualment només l'extrema dreta planteja escenaris i projectes alternatius al sistema vigent. És més necessari que mai bastir una alternativa democràtica per Europa que ni estigui enfocada a salvar una UE que centra la seva política en l'acumulació de capital, el control de fronteres i l'administració de deute; ni dibuixi un projecte alternatiu que sigui sostingut només per alguns actors.

Cal continuar treballant en una aliança confederal de pobles per la democràcia i contra l'austeritat a Europa i la Mediterrània, que defensi els serveis públics, que s'oposi a les

polítiques d'austeritat i a l'autoritarisme de mercat, que tingui una gestió pública de la banca, que acabi amb els paradisos fiscals i amb les centrals nuclears, que canviï radicalment la política migratòria, que treballi per la reapropiació dels béns comuns transformant la lògica d'acumulació per la de la vida, que estigui per la promoció de processos constituents i que
5 defensi la pau i la solidaritat entre els pobles, com a alternativa a l'Europa i la Mediterrània del capital i la guerra.

Per això el treball internacional de la CUP i de l'esquerra independentista ha d'anar orientat a:

- 10 ● La **internacionalització del conflicte amb els Estats espanyol i francès** en clau de **conflicte democràtic, i en clau de construcció d'una alternativa política i econòmica** a les polítiques d'austeritat i del deute.
- La internacionalització del conflicte en clau de **lluita per la democràcia els drets civils i polítics**, refusant qualsevol lectura del conflicte basada en qüestions identitàries.
- 15 ● Un treball de construcció d'**aliances polítiques i socials que prioritzin la recerca de compromisos** amb organitzacions favorables a la lluita per la sobirania, la democràcia, i un model econòmic i social alternatiu al del neoliberalisme, dins i fora de la Unió Europea.
- La construcció d'**un mapa internacional d'organitzacions i estats favorables a l'exercici dels drets** civils, polítics, democràtics i econòmics dels pobles.
- 20 ● El **reconeixement del dret a l'autodeterminació i del seu exercici concret per part dels Països Catalans**, incloent el dret a formar un estat en forma de república, com a dret fonamental, i com a mecanisme de prevenció i resolució de conflictes.

2.3. El municipalisme, una eina per construir sobirania i exercir

25 l'autodeterminació

L'estratègia d'autodeterminació en tots els àmbits necessita d'una **dimensió municipalista** per a poder desplegar-se amb profunditat. Fins ara les experiències municipalistes de la CUP han treballat en la lògica de la **confluència** amb múltiples **lluites socials**, entenent el municipalisme des d'una vessant popular i de **construcció de moviments, xarxes**
30 **cooperatives, ateneus i casals**; posant la feina institucional al servei de les demandes i necessitats d'aquesta dialèctica.

El municipalisme popular de la CUP entén les institucions com a espais de **conquesta política** però amb limitacions evidents derivades de la lògica recentralitzadora de la UE i l'estat. Per això, entén com a imprescindible la construcció d'**institucionalitat alternativa** i
35 del comú que funcioni des de lògiques de **poder distribuït**, però també assumeix la necessitat de funcionar des de la dialèctica **poder-contrapoder** amb els moviments populars organitzats per a fer efectiva la conquesta de drets quan els límits de la institució no permeten exercir-los.

Tot i això, la materialització de la **tríada institució, contrapoder i institucionalitat pròpia**
40 és un repte que requereix de construcció d'**agendes i estratègies** polítiques comunes, que practiquen la **desobediència civil i institucional** quan cal, i que traspassen poder i recursos des de la institució cap a la **xarxa organitzada** per tal de dotar de solidesa als **processos populars**.

Així mateix, el municipalisme té el repte de construir institucionalitat que pugui explorar
45 fórmules de **gestió, control, distribució de recursos i universalització de l'accés** que puguin combinar des de la **gestió pública** fins a la **comunitària**.

Totes aquestes qüestions constitueixen veritables **reptes pendents** per la CUP, l'esquerra independentista, i el conjunt del **municipalisme transformador**. La CUP assumeix la profunditat d'aquest **repte**, les enormes responsabilitats concretes, i s'emplaça a un debat en profunditat per **construir respostes i solucions a l'alçada** de les necessitats del moment històric. Per aquest motiu, impulsarem espais com **l'assemblea de regidores de la CUP, trobades de treball, debat i coordinació municipalista o Congressos Nacionals Municipalistes**, on recollir, també, tota l'experiència acumulada.

2.4. I a l'horitzó, un embat al règim de l'autoritarisme i l'austeritat

Si avui el nostre país i el nostre poble no estan en condicions d'afrontar en condicions de victòria un **nou embat per tal d'assolir drets** que ens neguen institucions tan poderoses com els Estats espanyol i francès o la Unió Europea, així com tot l'entramat d'interessos als quals aquestes institucions serveixen, defensem que és imprescindible **treballar per generar aquestes condicions**.

Es tracta de qüestions que tenen a veure amb el nivell i la solidesa de la capacitat d'autoorganització i mobilització de les classes populars, la capacitat per construir horitzons que generin l'adhesió de centenars de milers de persones i que per tant es basin en la millora de les seves condicions materials de vida, la capacitat d'impulsar dinàmiques de desobediència civil i institucional, i finalment, la disposició i la capacitat de fer front a la repressió.

Per tant, serà imprescindible:

- **Una estratègia que articuli moviments i institucions:** En un context de regressió econòmica, de privatitzacions, de repressió, de negació de drets fonamentals, de pèrdua de sobirania, i d'emergència climàtica, l'exercici de drets només pot venir donat per una proposta que sigui capaç d'articular una agenda institucional i una agenda de moviment compartida en tots els àmbits, que prevegi una acció política ofensiva per a la conquesta de drets quan això sigui possible que inclogui, si és necessària, la desobediència civil i institucional.
- **La defensa de la classe treballadora i el desenvolupament d'una economia arrelada al territori,** conjuntament amb el sindicalisme alternatiu, des del sector públic, per suposat, però també des de l'economia social, cooperativa i ecològica, davant dels interessos de l'IBEX35 i la monarquia espanyola; menys dependents i més autònoms d'una economia depredadora de drets laborals, socials i ambientals i també, del dret a l'autodeterminació, en el més ampli sentit del terme.
- **Sense desobediència no hi ha autodeterminació, ni drets socials ni polítics:** qualsevol via per l'exercici de l'autodeterminació, trencar amb el Règim del 78 i construir una república passa per l'exercici unilateral de drets i, si és necessari, a través de la desobediència respecte els poders imposats. El Règim del 78 s'ha revelat com una monarquia corrupta, una maquinària repressiva violenta i unes elits econòmiques compromeses amb la repressió i la unitat d'Espanya.
- **Formular propostes i estratègies que articulin els Països Catalans** i els altres pobles d'Espanya i França. Una articulació conjunta del Principat de Catalunya, el País Valencià, Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera, així com la Franja de Ponent i la Catalunya Nord pot reunir el pes polític, demogràfic, i socioeconòmic suficient per generar una correlació de forces suficient que possibiliti les transformacions de fons necessàries. Més enllà dels Països Catalans, el procés

d'alliberament nacional no pot ser una altra cosa que una proposta i un emplaçament a altres pobles per impulsar un programa internacional de democratització contraposat al que conforma l'auge del feixisme, el racisme i l'autoritarisme.

- 5 ● **Una preparació específica, individual i col·lectiva, davant les estratègies repressives o de desgast** que inevitablement impulsaran les institucions en defensa de l'*status quo*, incloent possibles detencions, multes, identificacions, violència puntual o sistemàtica en contra del moviment d'alliberament i dels seus membres, il·legalitzacions i fins i tot empresonaments.
- 10 ● **Un full de ruta per a l'exercici de l'autodeterminació i la conquesta de drets socials, civils i econòmics:** amb l'esgotament del full de ruta anterior, que la CUP no va signar mai, però en el qual va incidir decisivament, avui torna a ser necessari l'articulació d'un nou full de ruta, que parteixi dels encerts i dels errors de l'anterior.

Des del punt de vista de la CUP, aquest full de ruta hauria de tenir en compte que:

- 15 a. **El futur dels Països Catalans el decidirà la seva gent, vingui d'on vingui;** això implica rebutjar qualsevol proposta de solució democràtica que no tingui en compte el reconeixement d'aquest principi d'autodeterminació, o que pugui hipotecar qualsevol de les eines que un poble ha d'emprar per poder fer efectius els seus drets.
- 20 b. **El projecte republicà ha de lligar-se a la consecució dels més amplis drets** socials, econòmics, polítics i culturals, i per tant, a la implementació, des d'ara mateix, d'un programa de transformació social.
- 25 c. **Cal aturar i revertir els processos impulsats per les administracions públiques de vendre el país** i els seus recursos econòmics i naturals, a empreses de l'IBEX35 i de grans transnacionals, i impulsar processos de construcció i articulació de sobirania.
- d. **Preparar i impulsar l'organització i la mobilització popular** com a única via per saltar els impediments i dificultats que puguin posar les institucions estatals i internacionals que vulguin impedir l'exercici de la plena sobirania del nostre poble.

30 **3. Una proposta per combatre la resignació**

Davant de l'anàlisi material de la situació, i amb la sentència del judici del Tribunal Suprem contra l'1O a l'horitzó immediat, la conclusió política no pot ser la resignació ni la renúncia al dret a l'autodeterminació, o a la implementació de canvis socials en profunditat.

35 Ben al contrari, hem de dibuixar des d'ara l'horitzó independentista, l'horitzó de canvi, recuperar un marcat perfil polític, alhora que formulant propostes polítiques efectives.

Paral·lelament haurem de preparar el nou embat electoral fent una proposta política engrescadora que planteji sense complexos la necessitat de superar els límits materials de les institucions, assumint que això podria passar per governar aquestes institucions en funció d'uns determinats condicionants programàtics i estratègics.

40 **3.1. Del bloqueig parlamentari a la proposta política**

Sense abandonar la crítica contundent a la inexistència d'avenços polítics des del 21D, la CUP aposta per passar d'una oposició frontal - justificada per aquesta manca d'avenços i pel frau als mandats de l'1-O i 21D - a una oposició contundent però propositiva, orientada a

mirar cap endavant, a promoure canvis el més aviat possible i a generar nous escenaris d'entesa cap a l'exercici de l'autodeterminació i dels drets socials. Més que mai fem efectiva la màxima: estenem la mà al govern i les forces polítiques independentistes i autodeterministes en el camí cap a la plena sobirania del nostre poble, però alhora tanquem el puny contra les polítiques privatitzadores i lesives pels interessos de les classes populars i la reproducció de la vida.

- A la voluntat d'esquinçar els límits del Règim, hi afegim la voluntat de construir una proposta política per impulsar canvis socials i polítics des d'ara mateix; som conscients de l'evident impossibilitat real d'assolir canvis estructurals sense superar el marc jurídic i administratiu vigent, som conscients també que **qualsevol temptativa d'atiar el conflicte democràtic haurà d'enfrontar-se a l'Estat** i als seus instruments de control neoliberal (article 135 et al.), autoritaris (article 155 i judicatura) i repressius (des de la judicatura fins els instruments policíacs i militars).
- Des d'aquest anàlisi material, defugint les tesis implementistes perquè assumim que **cal preparar el moviment i la institució per a un nou embat democràtic**, proposem pensar en la construcció, el més aviat possible, de condicions necessàries tant als moviments com a les institucions per a poder passar de la tensió dels límits del Règim a l'exercici de l'autodeterminació en tots els àmbits.
- A nivell institucional, això passa per a **treballar amb propostes per al 99% de la població** que puguin combinar mesures de xoc amb propostes que puguin desplegar-se a mig termini i sobretot enfocades a la recuperació de la tinença pública de serveis i d'infraestructures, al control dels mecanismes de redistribució de la riquesa - fiscals i impositius -, i mesures per a poder garantir una governança que tingui la capacitat de dignificar materialment a les persones i les comunitats.
- A nivell de moviment i de moviments, proposem per una banda **treballar per a una esquerra independentista forta, diversa i amb un horitzó estratègic compartit**. És important fer el debat de moviment el més aviat possible per a poder dialogar sobre les perspectives de transformació social de les organitzacions de l'esquerra independentista.
- Per altra banda, cal treballar amb una estratègia de contribuir a **fer créixer i a enfortir el moviment popular als Països Catalans** amb la voluntat de generar una agenda estratègica compartida que vagi enfocada a la defensa de drets socials, civils i polítics i a la consecució de victòries per mitjà de la desobediència civil organitzada. En aquest sentit, treballarem per la celebració d'una **Trobada d'Unitat Popular la propera tardor**, com a instrument útil al servei d'organitzacions i moviments per a definir una agenda política i mobilitzadora conjunta
- Davant la repressió de l'Estat **cal continuar construint un moviment antirepressiu** que permeti sostenir, acompanyar i treballar per a combatre la repressió en totes les seves facetes.
- Finalment, i en relació a la CUP, caldrà tenir en compte que **la repressió de l'Estat pot afectar a les estructures de la organització**; cal per tant organitzar-nos per no deixar que la repressió pugui, en un moment determinat, acabar amb aquesta.

3.2. Una proposta per al 99%

La CUP hem d'impulsar una **acció política que connecti tots els fronts d'acció política disponibles**, això és, des del Parlament fins la darrera assemblea local, passant per tots els àmbits d'acció institucional, comptant totes les regidores, alcaldesses i conselleres

comarcals, a través d'una campanya política que ens permeti desenvolupar, a través de grans eixos polítics, un treball que permeti fer front a les principals amenaces socials, ambientals i de país que afrontem.

Aquest treball sistemàtic, articulat al voltant d'una gran campanya, ha de permetre formular alternatives, treballar conjuntament amb moviments populars, i aglutinar amplis consensos socials al voltant d'una sèrie de propostes i reivindicacions. A la pràctica, hem de poder **dibuixar una alternativa al país negoci** de l'expropiació de recursos i de privatització de serveis, amb propostes polítiques de xoc a curt termini i de transformació a mig-llarg termini:

- **En defensa del territori, el clima i els ecosistemes:** front a l'emergència climàtica en front del model de grans infraestructures i d'extractivisme territorial.
- **En defensa dels drets socials i laborals i dels serveis públics:** per defensar el dret a l'habitatge, tot potenciant la dinàmica d'autotutela d'aquest dret i el consens social en contra de la mercantilització de l'habitatge; en defensa dels serveis públics com a bastió d'una societat que posa la vida al centre; i en defensa dels drets de la classe treballadora, posant atenció les noves formes d'explotació, com ho fa, per exemple, el capitalisme de plataforma.
- **En defensa del feminisme:** vindicant els drets de les dones de classe treballadora, amb una mirada interseccional com a eix fonamental; defensem els serveis públics com a salari indirecte, la socialització del treball reproductiu, i la redistribució de la riquesa per mitjà de mesures impositives i recursos públics.
- **En defensa de l'autodeterminació i dels drets civils i polítics:** defensa dels drets civils i polítics tant en relació a la dissidència política, com en relació a les persones migrades que no gaudeixen de drets polítics, i per l'exercici de l'autodeterminació, com a clau de resolució del conflicte democràtic vigent
- **Enfront de la corrupció,** i per l'auditoratge del frau fiscal i del cost col·lectiu que han deixat les privatitzacions de serveis, recursos i d'infraestructures, així com per un control sever a les concessions de serveis públics encara vigents.

La proposta és treballar de forma progressiva, partint d'exemples concrets que ens permetin explicar la nostra proposta política i fer-ho d'una forma dialèctica amb els moviments populars. Metodològicament proposem una lògica gradual:

- a) **Tensar i explorar els límits de les institucions,** tot fent propostes que tensionin el marc autonòmic i la resta d'actors polítics.
- b) Canalitzar les propostes que puguin arribar dels diferents moviments populars, **aprofitant tots els instruments institucionals dels que disposem,** tant a nivell parlamentari, com de tots i cadascun dels grups municipals, comarcals i provincial en totes les institucions on tinguem presència.
- c) **L'activació de totes les assemblees locals i la seva militància,** a través de l'impuls d'accions de carrer per part de les assemblees locals per portar la campanya de la CUP a tots els racons del país, i a través de la implicació de la militància en els moviments populars.
- d) **Fomentar l'autotutela de drets i acompanyar el moviment popular** posant al seu servei tots els instruments dels que disposem com a organització, insistint en els aprenentatges de l'octubre i per tant, posant en valor 3 eines imprescindibles amb un alt potencial rupturista:
 - i) l'exercici de la **desobediència** institucional combinada amb la desobediència

- civil;
- ii) **la mobilització sostinguda** en el temps i arreu del territori;
- iii) **l'autorganització popular autònoma** fora de lògiques partidistes i partidàries.

5 **3.3. Defensar la democràcia avui és lluitar pel final de la repressió**

El dret a l'autodeterminació, el dret a la protesta, a la llibertat d'expressió, el dret de representació política però també els drets de les persones migrades, són reprimits de forma constant per l'estat mitjançant el poder judicial, policial, legislatiu i executiu que conformen l'aparell d'Estat Espanyol.

- 10 Seguint la mateixa lògica d'explicar-nos a partir d'allò concret, hem d'entendre la repressió com l'altra cara de la moneda, i l'hem de poder llegir com un tot i no de forma atomitzada i reactiva, treballant per a convertir-la en un **boomerang contra l'estat**. En aquest sentit, cal treballar per coordinar-nos i compartir la informació amb l'objectiu de disposar de dades en base a les que poder fer una bona diagnosi del mapa repressiu. D'aquesta manera i en
- 15 base a casos concrets però posant l'accent en el motiu que ha portat a l'estat a aplicar determinada acció repressiva en un cas concret, i en detriment d'un determinat dret civil o polític, podrem treballar en una diagnosi que situï la resposta repressiva en una lògica democràtica i no reactiva.

- No són només els drets de les persones represaliades el que està en joc; són el drets**
- 20 **civils i polítics de totes** que s'han vist vulnerats i limitats per la mateixa acció repressiva de l'estat. Vers la vulneració de drets civils i polítics i la seva defensa, cal que generem la mateixa acceptació social que tenen altres demandes socials com el feminisme, l'accés a l'habitatge o frenar el canvi climàtic.

- Per altra banda, en els moments d'escriure la ponència el judici contra l'1O ha quedat vist
- 25 per sentència, però **la publicació de les sentències no significarà el final d'aquest procés judicial**. Quedaran pendents encara els judicis a **l'Audiència Nacional espanyola** contra la cúpula dels Mossos, així com tot un seguit de processos al **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya** contra alts càrrecs del govern de l'1O, contra membres de la Mesa del Parlament i Diputades al Parlament de Catalunya, els judicis contra els membres del
- 30 Govern i del Parlament que es troben a l'**exili** i que estan considerats **en rebel·lia** per la justícia espanyola, així com finalment, la resolució de tots els processos judicials corresponents als **milers de investigats i imputats per l'Estat espanyol** per tots els fets anteriors i posteriors a l'1O.

- I no només en clau de processos pendents: **l'estela de les sentències del Tribunal Suprem i de la resta d'instàncies judicials marcaran la política de gestió de la**
- 35 **dissidència política organitzada envers l'Estat** i l'ordre del Règim, així com la dinàmica de vulneració de drets i llibertats fins i tot en el marc del dret a la defensa en un procés judicial.

- Més enllà de les respostes que es puguin donar en el plànol mobilitzador i en el plànol
- 40 simbòlic, sempre que sigui necessari la CUP sortirà dels consensos que algunes puguin establir sobre el que cal fer, marcant un camí propi. Justament per responsabilitat amb l'1O, i amb totes les persones represaliades abans i després de l'1O, la CUP es compromet a realitzar totes aquelles propostes polítiques necessàries per tal d'evidenciar els marcs definits en l'anterior cicle polític, tant en relació a la forma, l'abast i la direcció de les

mobilitzacions populars, el paper jugat pels diferents agents socials i polítics, així com pel què fa als límits materials de les institucions de govern a l'hora de fer efectiu el mandat sortit de les urnes del 1-O.

5 En qualsevol cas, la nostra responsabilitat, **la responsabilitat de la CUP, continua passant per fer de motor de l'exercici del dret a l'autodeterminació i de la defensa de la desobediència civil i institucional** com a pràctica legítima en situacions d'injustícia i de impossibilitat de resoldre políticament conflictes centrals per als drets i les llibertats.

En aquest sentit, la CUP treballarà en les següents coordenades:

- 10 ● **Mostrar una àmplia i generosa solidaritat antirepressiva.**
- **Promoure i acompanyar les diferents crides a la mobilització** que es puguin fer al respecte.
- Dur a terme una **acció de denúncia sistemàtica de la repressió** que està duent a terme l'estat.
- 15 ● **Combatre el discurs de la resignació** posant en el centre del taulell polític missatges i propostes que promoguin la resposta activa i transformadora a la repressió.
- **Denunciar la reconfiguració dels consensos amb l'Estat** mentre no estigui resolt el dret a l'autodeterminació i tots els casos repressius.
- 20 ● Treballar per a **convertir la repressió de l'estat en un pols per la defensa dels drets civils, polítics, i per les llibertats col·lectives**, entenent la desobediència i l'autodeterminació com a pràctiques fonamentals de la construcció democràtica.

3.4. Davant un possible avançament electoral

25 Fa mesos que plana el debat sobre uns comicis al Parlament de Catalunya. En la darrera ronda de consultes sembla que la convocatòria d'eleccions no serà immediata, però cal no descartar cap escenari.

Hem de treballar amb diverses hipòtesis, ja que dependrà dels interessos electorals d'ERC i de JxCat i de l'ús polític que vulguin fer de la sentència i de les conseqüències de la repressió:

- 30 ● **Eleccions a la tardor:** comportaria l'aplicació immediata de la proposta de l'Assemblea Nacional Estratègica.
- **Eleccions a la primavera:** ens fixaria un horitzó de sis mesos per desenvolupar la proposta aprovada al juliol en el marc de l'Assemblea Nacional Estratègica.
- 35 ● **Eleccions a la tardor del 2020:** ens permetria dibuixar un pla d'acció a un any vista com a moment zero de la proposta que anirem bastint d'acord a allò aprovat a l'Assemblea Nacional Estratègica del proper mes de juliol i que si cal es podria actualitzar en una Assemblea Nacional a la primavera de l'any 2020 com a preludi dels comicis electorals.

40 Així doncs, durant el darrer cicle polític marcat per l'agudització del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol, amb la voluntat de **fer avançar el procés de ruptura democràtica amb l'Estat**, el centre de gravetat de la política d'aliances de la CUP ha buscat a articular un bloc social i polític amb les **forces auto-deterministes del Principat**. A la pràctica això ha implicat articular-lo únicament amb les **forces independentistes**.

Davant la **renúncia** per part de la resta de partits del **bloc republicà a impulsar la ruptura**

democràtica amb l'Estat a curt o mitjà termini, aquesta orientació estratègica perd vigència. No sols això, sinó que esdevé **contra-productiva** en tant que **limita les possibilitats de la CUP** per arribar a aquells sectors socials de caràcter popular avui distants del projecte independentista.

- 5 Tanmateix, en la mesura en què el **camí cap a la independència i el socialisme** passa en part també pel desenvolupament d'iniciatives en l'àmbit de la **política institucional parlamentària**, la necessitat d'una política d'aliances i fronts electorals persisteix.

10 Assumint que les forces partidàries del **Règim del 78** i els seus (implícit o explícits) aliats neo-autonomistes del país estan aconseguint imposar un escenari de manteniment de l'estatus quo autonomista que difícilment serà reversible a curt termini, des de la CUP ens proposem treballar, en el terreny de les aliances polítiques i parlamentàries, en una doble línia.

- 15 1. En primer lloc, **articular el conjunt de sectors polítiques i socials de l'esquerra transformadora, independentista i autodeterminista** del país en un projecte polític i electoral unitari. Aquest podria portar les sigles de CUP o unes altres.
- 20 2. En segon lloc, **treballar perquè les aliances que puguem construir a nivell electoral es marquin com a objectiu explorar i tensar els límits institucionals** del règim autonomista en el terreny de la política social i econòmica:
 - 25 a. Per demostrar al conjunt del poble català que els actors que representen el projecte d'Unitat Popular (cristal·litzats al voltant de la CUP) són els qui millor **treballen pels interessos de les majories socials del país**, i així, permetre al projecte d'Unitat Popular guanyar hegemonia social.
 - 30 b. Per **tensionar i obligar a moure cap a l'esquerra** la resta de partits polítics auto-anomenats d'esquerres del Parlament de Catalunya.
 - 35 c. **Per aprofundir en les contradiccions del sistema polític autonomista**, convençuts que la satisfacció plena de les necessitats del conjunt de les classes populars catalanes no cap en els estrets marges del règim del 78, i que per tant, treballar i avançar cap a la seva obtenció és un factor de desgast del règim.
 - 40 d. Per utilitzar tots els recursos de l'administració pública autonòmica per construir sobirania i espais de poder popular. És a dir, **posar les institucions al servei de la construcció de teixit comunitari** i republicà.

35 Des de la CUP entenem que aquest **programa polític** té la potencialitat d'**interpel·lar la majoria social catalana**, des de les classes treballadores i precaritzades, fins altres capes populars incloent el gruix de sectors professionals liberals, així com el conjunt de forces autodenominades d'**esquerres i sobiranistes** del sistema de partits català.

Des de la CUP treballarem per tant per l'articulació d'un **front post-electoral ampli, d'esquerres i sobiranista**, amb pes polític i que pugui tenir capacitat d'incidència i de decisió al Parlament de Catalunya, al servei dels objectius esmentats més amunt.

40 De la mateixa manera que ja ho ha fet en molts municipis, la CUP es mostrarà **disposada a assumir responsabilitats en el govern o en la governabilitat** de la Generalitat i del Parlament. Però **no ho farà de franc**, ni per col·laborar en **cap estratègia de relegitimació de l'Estat** al nostre país, ni **tampoc per satisfer interessos aliens**. La CUP estaria disposada a entrar al govern en funció d'un conjunt d'**elements programàtics molt clars**,
45 que contemplin **polítiques i mesures en favor de les classes populars i de la classe treballadora**, que estiguin orientades a **revertir les polítiques d'austeritat** que s'han aplicat de forma sistemàtica contra les classes populars, i en funció d'un programa polític

orientat a **preparar de forma concreta l'exercici de l'autodeterminació.**

III. Un procés de renovació de l'estructura nacional

5 Coincidint amb el debat estratègic obert en el sí de l'organització i del moviment, en els propers mesos s'iniciaran els processos de renovació de diferents òrgans claus de l'organització, incloent el Secretariat Nacional, el Grup Parlamentari, i fins i tot algunes places de l'estructura alliberada.

10 El desgast que ha patit la CUP en els darrers anys no és aliè a diversos factors, com són: un procés de refluxe de les lluites; una certa crisi de confiança en el sí de l'organització; una crisi orgànica oberta amb la presentació d'una candidatura sorgida de l'esquerra independentista a les darreres eleccions espanyoles després de la decisió de la CUP de no concórrer-hi; i un encadenament de dos resultats negatius per la CUP (Parlament 2017 i Municipals 2019) per primera vegada després d'encadenar èxit electoral rere èxit electoral des de 1999 fins 2015 amb un creixement vertiginós des de 2007.

En aquest context, aquests processos de renovació interns són especialment importants. I és aquest el principal motiu que justifica aquesta proposta.

15 Es tracta d'articular un **procediment el més participat possible** que pugui facilitar la definició d'una **llista de militants el més consensuada possible**, el més **equilibrada** en tots els sentits, i el més **capacitada** - en definitiva - per abordar els grans reptes que com a organització tenim fixats per al proper període. I fer-ho en el context de la màxima **estabilitat interna** possible, i a través de **grups de treball** el més **sòlids i cohesionats** possibles, i que puguin tenir una **continuitat**.

Aquest procediment preveu només un procés perquè puguin sorgir propostes des de les assemblees locals i territorials de l'organització, perquè aquestes i els diferents òrgans nacionals de la CUP puguin valorar les propostes des de diferents punts de vista.

25 En cap cas **no es tracta de modificar els processos d'elecció dels òrgans i els càrrecs nacionals previstos** en els diferents documents estatutaris i organitzatius; es tracta de facilitar processos de **proposta i valoració** previs a aquests processos d'elecció per **garantir que hi hagi un treball previ**, dut a terme de **forma col·lectiva** i amb la **participació i seguiment** del conjunt de l'organització, que possibiliti que els òrgans nacionals de l'organització puguin comptar amb **equips de treball** que s'hagin pogut preparar per fer-ho.

L'èxit d'aquest procediment depèn de diversos factors:

- un **projecte polític construït i compartit col·lectivament** i una organització disposada a repensar-se

- un procediment que serveixi per promoure els **perfils** més adequats, **sorgits de la pròpia organització**, per construir-la

1. Sobre els aspectes polítics i organitzatius

5 És evident que hi ha múltiples **factors polítics i organitzatius** que condicionen la **cohesió** i l'**estabilitat** dels òrgans nacionals de l'organització i que van més enllà dels seus processos d'elecció.

10 En els darrers anys, les dificultats per assolir **lectures compartides** de la situació, i d'articular **propostes col·lectives i unificadores**, així com factors organitzatius com l'encarcarament del treball de debat i l'elaboració política en el sí del Consell Polític, han dificultat molt el **treball en els òrgans nacionals** de la CUP, i condicionat molt negativament la seva estabilitat i la durada dels seus mandats.

Producte d'aquestes circumstàncies, juntament amb l'intensitat del cicle polític que es vivia, els **Secretariats Nacionals** han tingut **mandats molt breus** i amb molt **poca continuïtat**.

15 Així doncs, entenem que si volem construir equips que siguin capaços d'impulsar un **treball polític i organitzatiu estable i durador** en el sí de la CUP, cal abordar i resoldre alguns factors polítics importants:

- un **pla de treball desenvolupat i assumit col·lectivament** i treballat **en funció dels acords de l'assemblea nacional**, i desenvolupat a diferents nivells: polític (estratègic, parlamentari, municipalista i de moviment popular) i organitzatiu
- 20 • una **major capacitat política per part del Consell Polític**, i conseqüentment també de les Assemblees Territorials, que vagin **més enllà de la delegació** estricta de vots, i que pugui esdevenir **motor polític** de l'organització; els **representants territorials** al Consell Polític, doncs, haurien de tenir una continuïtat, i gaudir d'un cert **marge polític** de decisió, de debat i d'acord en els Consell Polític - òbviament d'acord amb els debats, els mandats i la **pluralitat** de les respectives **Assemblees Territorials**
- 25 • un **Secretariat Nacional** que gaudeixi de la **confiança** de l'organització, que tingui **continuïtat** i que tingui una certa **flexibilitat** en presa de decisions per impulsar l'organització entre Consells Polítics

30 2. Sobre el procediment

Es tracta d'un procediment en quatre fases:

- **1a fase: Proposta de noms:** Per encàrrec de l'Assemblea Nacional, el Secretariat Nacional obrirà el procediment perquè les Assemblees Locals i les Assemblees Territorials puguin formular les propostes de militants amb els **perfils que es considerin més adequats** per a participar dels **òrgans nacionals** de l'organització. Cada assemblea territorial podrà proposar fins a 10 militants de la pròpia territorial (incloent un màxim de 2 militants d'altres Assemblees Territorials); cada proposta de militant haurà d'estar justificada d'acord amb diferents **criteris** (polítics, organitzatius, d'experiència, de capacitat de construcció d'equips, d'escolta activa, i/o per coneixements específics) i comptar amb l'**aval de la seva assemblea local**. Les propostes de noms de cada territorial haurien de tendir cap a la **paritat de gènere** i treballar per obtenir candidats/es amb **diferent franges d'edat**

- **2a fase: Valoració dels noms proposats:** Les assemblees locals i territorials **valoren** les militants proposades (una vegada obtingut el consentiment d'aquestes militants) d'acord amb múltiples criteris. Aquesta fase servirà per filtrar els candidats i culminaria amb l'aval d'un **llistat de 50/60 noms** per part del **Consell Polític** en el qual es garanteixi la màxima representació territorial pel que es treballarà perquè cada AT tingui, un mínim de dos representants si la llista és de 50 noms, o de 3 si la llista és de 60. El Consell Polític decidirà el **llistat de 50/60 noms prioritàriament** a través d'un acord **consensuat**; en cas de no assolir aquest consens, els representants al Consell Polític hauran d'acordar un mínim d'una **llista de noms que passarà a votació**; per ser aprovada, aquesta llista haurà d'obtenir almenys $\frac{3}{5}$ **parts dels vots** de les representants territorials al Consell Polític. Els i les representants al Consell Polític hauran de proposar llistes fins que alguna obtingui els vots requerits.
- **3a fase: Fase de construcció dels equips:** En la fase final del procés, les 50/60 persones acordades al Consell Polític impulsaran una dinàmica **de trobades de debat, de discussió i treball polític** sobre la base dels **acords** de l'**Assemblea Nacional**; aquest treball es desenvoluparà de forma **coordinada** amb el **Secretariat Nacional**, el **Grup Parlamentari** i l'**estructura nacional** en actiu, amb l'objectiu d'elaborar un **pla de treball** polític, organitzatiu i comunicatiu i elaborar una proposta de **llista per al procés d'elecció del Secretariat Nacional** de la **CUP**.
- **4a fase: Procés d'elecció del Secretariat Nacional:** en cas que el grup de 50/60 militants anomenades pel Consell Polític de la CUP acabi el seu procés de treball amb èxit, presentarien una **candidatura col·lectiva** i les **candidatures individuals** que considerin oportunes en el procés d'elecció del Secretariat Nacional, que el Secretariat Nacional vigent haurà obert de forma paral·lela i que ha de transcórrer **d'acord amb el previst als Estatuts i Reglaments** de l'organització. La presentació d'aquestes candidatures no podrà qüestionar el dret, en cap cas, de que es presentin altres candidatures, individuals o col·lectives, en el procés d'elecció del Secretariat Nacional. Serà funció dels diferents organismes de la CUP possibilitar un procés d'elecció que **respecti tots els drets i deures** de les diferents candidatures presentades